

SÂLMON< FEST

MOVIMENT I MÉS

4th—DEC

20—16
BARCE—LONA

... Marcela Levi & Lucía Russo ≈
Txalo Toloza ≈ Amalia Fernández
≈ Anto Rodríguez & Claudia Pagès
≈ Mamel Rodríguez ≈
Jan Martens ≈ Manel Quintana
& Maria Camila Sanjinés ≈
Mariona Naudin ≈ Iñaki Álvarez
& Martí Sales ≈ Luis Garay ≈
Jorge Dutor & Guillem Mont de
Palol ≈ Albert Quesada ≈ Bárbara
Sánchez ≈ Societat Doctor Alonso
≈ Lander Patrick ≈ loscorderos.sc
& Za! ≈ Magdalena Brezzo
≈ El Pollo Campero comidas
para llevar ≈ Aimar Pérez Galí
≈ Cristian Duarte ≈ Norberto Llopis
& Paz Rojo ≈ Quim Bigas ≈
Volmir Cordeiro ≈ Robbie Synge
≈ Macarena Recuerda Shepherd ≈
Cris Blanco ≈ Las Bistees ...

24th—NOV

www.salmon—dance.com

Graner i Mercat de les Flors en diàleg amb:
Antic Teatre, BIDE, CaixaForum, Espai0, Hiroshima, Festival Intacto, La Poderosa,
La Visiva, MACBA, MNAC i Espai nyam-nyam

CINQUENA EDICIÓ DEL SALMON<, EL FESTIVAL DE REFERÈNCIA DE LA CREACIÓ ACTUAL DE MOVIMENT (I MÉS)

- ✓ Amb la participació de nombrosos espais i centres culturals de la ciutat: Antic Teatre, La Poderosa, MACBA, CaixaForum, La Visiva, Festival inTacto, MNAC, Sala Hiroshima, Espai10, BIDE, Nyam Nyam.
- ✓ Mirada especial a Amèrica Llatina, especialment a Brasil però també amb artistes de Mèxic, Colòmbia, Argentina, Xile i Bolívia.
- ✓ Es podran veure 22 espectacles, la major part d'ells al Mercat però també a altres dels espais mencionats.
- ✓ Relació de continuïtat amb l'artista: loscorderos, Aimar Pérez Galí, Albert Quesada, Manuel Rodríguez. I propostes com la de Jorge Dutor i Guillem Mont de Palol que van tenir un format de laboratori la darrera edició i que ara s'han convertit en espectacles d'estrena.
- ✓ Fem una mirada al mapa de la creació contemporània d'arreu. Propostes d'artistes de diverses generacions que tenen present la hibridació de llenguatges com a tret distintiu de la creació actual.
- ✓ Hi haurà 2 produccions en les quals es farà un càsting local per a les peces: Amàlia Fernández comptarà amb 12 voluntaris i Lander Patrik amb 12 aliats.
- ✓ Enguany comptem amb una gran programació expandida: tallers de capacitació, presentacions de llibres, pràctiques artístiques, treballs en procés, laboratoris, conferències, metodologies, residències...
- ✓ SÂLMON< també s'ha consolidat com una plataforma per a professionals: arriben més de 25 programadors de Amèrica del Sud i Europa; internacionalització.
- ✓ El festival atrau un nombrós públic jove, l'any passat amb una altíssima ocupació.
- ✓ La sala gran del Mercat MAC presentarà creacions de Jan Martens (amb una peça que s'ha vist amb gran acollida a molts països europeus); Cristian Duarte (brasiler format a Londres i amb una gran complicitat a Europa, amb un treball basat en 100 coreògrafs també molt rodats); la Societat Doctor Alonso de Tomàs Aragay i Sofia Asencio ens porten un solo de la gestora i artista croata Semolina Tomic; Manuel Rodríguez, habitual ballarí de La Veronal, mostrarà la seva quarta creació; dos projectes compten amb el suport a la producció del Mercat l'Albert Quesada, ballarí i coreògraf català que viu i treballa a Brussel·les presentarà una deconstrucció del flamenc, i l'exitosa *Afasians*, peça creada pel grup de teatre bastard loscorderos i els grup de música experimental Za!

AI MERCAT DE LES FLORS

Dijous 24 de novembre

ROBBIE SYNGE

Douglas

Un performer treballa amb un conjunt d'objectes senzills que es poden trobar a qualsevol espai teatral. Es descobreixen connexions a mesura que s'exploren els potencials físics dels materials amb el pes i la gravetat. A través de la connectivitat entre el cos i els elements de l'escenari es revelen tota mena d'ecologies, a vegades lleugeres i molt delicades i a vegades pesades i dramàtiques. Una alquímia de circumstàncies genera una situació en la qual ni el performer ni el públic poden estar segurs del resultat de les accions a mesura que es despleguen. La peça conté moltes sorpreses, sovint generades pels mateixos objectes.

Com a recerca i com a performance, aquesta peça busca un potencial ampliat per a la coreografia, implicant-hi materials inanimats que podrien agafar una part o tot el control de la situació, més que ser objectes morts manipulats per un ésser humà. Les identitats dels éssers humans i les dels objectes són posades a prova i es converteixen així en més fluïdes.

Presentació personal

I am a choreographer from the Highlands of Scotland. My work often involves working in outdoor or unconventional spaces on my own or with professional or untrained collaborators and performers, young and old. Often experimenting with objects or architectural features, I am interested in the physical potentials and materialities of the human body in isolation or in relation to surrounding environment or other bodies - mechanics, contact and touch. From these investigations, often very playful, I am open to meanings that might emerge. My recent work explores craft and design processes of materials such as glass and wood and finding new choreographic and technological applications. I hope to continue to discuss and compare my practice with others around the world.

Coreògraf i performer **Robbie Synge** / Il·luminació **Brian Gorman** / So **David Maxwell** / Assistència en la dramaturgia **Peggy Ollislaegers**. *Douglas* va ser seleccionada per la xarxa Aerowaves 2016

Sala PB / A les 20 h / Preu 10 €

Dijous 24 de novembre

AMALIA FERNÁNDEZ

En Construcción 2

En Construcción 1 va ser un encàrrec de La Porta per a la cinquena edició de les Nits Salvatges. A partir del final d'aquella peça-experiment (que es construïa en directe amb 10 persones del públic) sorgeix quatre anys després *En Construcción 2*.

Així doncs, el punt de partida és una escena típica de comèdia d'embolics, que s'ha creat a partir de diferents estereotips propis del gènere. Els personatges interactuen, es creuen i intercanvien objectes i frases enmig d'un desastre tragicòmic, on s'exposa el conflicte principal, així com una sèrie de petits drames secundaris.

En Construcción 2 és el procés pel qual una situació teatral realista es converteix en pura coreografia, en pura música; música visual que habita un espai físic: imatge musical.

El procediment de construir, reconstruir, deconstruir i intervenir l'escena una i altra vegada és la peça, per tant es dilueixen les barreres entre procés i espectacle. Els intèrprets depenen totalment els uns dels altres i l'escolta d'aquesta xarxa de dependència i de col·laboració és la clau de l'èxit del mecanisme.

L'important és que es produeixi el viatge. Viatge implica recorregut, és a dir, espai que es mesura en temps, però en aquest cas viatge també implica descobriment, no tant per mitjà de les idees sinó més aviat mitjançant l'experiència. No importa si la idea és simple si l'experiència d'aquesta idea ens apropa a alguna emoció desconeguda.

Presentació personal

Soy lo que se suele denominar "artista independiente", aunque mi trabajo depende de muchas cosas. Aun así me siento bastante libre. Tengo la sensación de que hago lo que deseo hacer, y esto es un privilegio por el que doy gracias al universo cada día.

Reviso mi trayectoria y encuentro con facilidad cuales son mis lugares recurrentes, en la forma y en el tema:

*Estructuras matemático-musicales,
los desastres de la relación de pareja en particular y de la comunicación humana en general,
el juego de azar, de errar, de repetir, de combinar, de permutar, de sudar,
los clichés de la cultura popular,
la canción,
los papelitos-tarjetitas- post-it- postales,
la manta-cojín-guitarra-silla,
las soluciones atecnológicas,
lo autobiográfico caricaturizado,
el humor,
el amor.*

Amalia Fernández ha creat la peça *En Construcción 2* en un procés de residència al Graner amb Pepon Prades, Oriol Guillem, Joana Sureda, Rosa Vicente, Irene García, Albert Bassas, Javier Carcel Hidalgo-Saavedra, Carmen Gómez, Júlia Bertran, Magdalena Brezzo, Pere Jou Santacreu, Erika Jiménez i Javier Guerrero.

Sala MAC / A les 21:30 h / Preu gratuït

Divendres 25 de novembre

JAN MARTENS

The Dog Days Are Over

Vuit ballarins en escena que sucumbeixen a un acte físic: el salt. Un esgotament repetitiu que demostrarà que els ballarins no són altra cosa que artistes al servei de... sí, de què exactament? Després de concebre uns quants solos de caràcter més aviat compromès però alhora insolent sobre la bellesa del cos imperfecte, Jan Martens ha creat una peça totalment diferent: un espectacle crític sobre la fina línia que separa l'art i l'engany.

Presentació personal

My works are fresh, as well as hard-core, but most importantly communicate directly. I don't attempt to create my own language of movement, but form and reuse existing idioms, placing them in different contexts so that new ideas arise. The human being is central to my work.

Creació **Jan Martens** / Interpretació **Cherish Menzo, Nelle Hens, Piet Defrancq, Kimmy Ligtvoet, Steven Michel, Julien Josse, Laura Vanborm, Naomi Gibson i/o Morgane Ribbens, Ilse Ghekiere, Victor Dumont, Connor Schumacher** / Disseny il·luminació **Jan Fedinger** / Dramatúrgia **Renné Copraji** / Tècnic **Michel Spang**

Producció ICKamsterdam / **Coproducció** Frascati Producties, SPRING performing arts festival, DansBrabant, La Briqueterie CDC du Val-de-Marne, tanzhaus nrw i TAKT Dommelhof / **Amb el suport** workspacebrussels i wp zimmer, a partir de l'abril de 2014

Sala MAC / A les 21'30 h / Preu 12 €

Dissabte 26 de novembre

MARIONA NAUDIN

Kopfokino

MAURICE

No me tienes. ¿Quieres tenerme? No me tendrás. No hay forma de que me tengas.

- *Myrtle mira al suelo* -

MAURICE

¿Quieres salir a emborracharte? (Pausa) ¿Quieres drogarte?

- *Myrtle emite un leve suspiro* -

MAURICE

¿Quieres salir con cualquier tipo a las cuatro de la tarde y estar con él? Adelante, es tu problema.

- *Myrtle alza la cabeza y le mira* -

MYRTLE

Qué desastre! Ya estoy implorando de nuevo. ¿Por qué nos peleamos?

MAURICE

Volverías a ser joven, ¿no es eso?

- *Myrtle se acerca a él* -

¿Fins a quin punt les ficcions que hem consumit ens influeixen a l'hora de concebre el món i a nosaltres mateixes? Aquesta és la pregunta motor de *Kopfokino*, una peça que utilitza el cos com a eina fonamental per endinsar-nos en els espais de marge que es generen quan allò propi de la ficció i allò quotidià es troben.

Presentació personal

Si em pregunten què sóc no tinc una única resposta. Si el que compta és la quantitat d'hores dedicades a quelcom, podríem dir que sóc treballadora de les arts escèniques, actriu, intèrpret. He passat per tot tipus d'escoles i disciplines: des del text i el mètode fins al clown de circ. També m'he endinsat en el món de la dansa i de la coreografia, he treballat com a performer per a d'altres (a mi m'agrada anomenar-me transformer) i he dirigit i creat peces pròpies (VIP; Homenaje a Severiano Naudin, 2013). Fa uns anys que m'interessa molt l'antropologia i

això ha influenciat indubtablement el meu treball escènic. Currículum? Crec que el més rellevant ha estat treballar amb Xavier Le Roy a Retrospectiva, de Xavier Le Roy l'any 2012, però també amb Arantxa Martínez qui, a parer meu, és una de les millors transformers que he conegut mai. Gustos i influències? No sóc gaire sectària i gaudeixo veient coses que són honestes (amb excepcions, és clar). Darrerament m'ha colpit el treball d'Ivo Dimchev però m'agraden també propostes ben diferents: des de Peter Brook o Jérôme Bel fins a Cris Blanco, Christoph Marthaler, Cuqui Jerez o les She She Pop. La peça programada en aquest festival, Kopfino, és una idea originàriament meua però no hagués pogut prendre forma sense l'equip femení fantàstic que m'ha rodejat i ha parit la peça col·lectivament: Maria García Vera, Marina Colomina, Mar Medina i la nostra tècnica Maria Barrios. Totes Muries, sí. Hi deu haver alguna cosa mística en tot plegat.

Idea original **Mariona Naudin** / Creació i interpretació **Mariona Naudin, María García Vera, Mar Medina, Marina Colomina** / Disseny llums i direcció **tècnica Maria Barrios** / Amb la col·laboració **Laia Cabrera i La Poderosa**

Coproducció SÀLMON< Festival, Antic Teatre, OSIC-Departament de Cultura, Festival Escena Poblenuu

Sala PB / A les 18 h / Preu 10 €

Dissabte 26 de novembre

CRISTIAN DUARTE

The hot one hundred choreographers

El punt de partida i inspiració per crear *The hot one hundred choreographers* va ser la feina de l'artista escocès Peter Davies, que va fer una llista de cent artistes i peces en una pantalla multicolor titulada "The Hot...". Cristian Duarte s'ha endut aquest procediment al seu entorn coreogràfic i ha "devorat" moltes icones de la dansa, coreògrafs i peces que l'han inspirat. HOT 100 és ple de referències que van des de la música clàssica fins al pop, i que es despleguen sobre l'escenari no de forma narrativa o il·lustrativa, sinó com una "experiència de joc coreogràfic" de les referències personals que ha anat recollint al llarg del seu aprenentatge i pràctica de la dansa. "Aquesta peça no és una representació de fragments coreogràfics d'altres artistes, sinó que és un recull de tendències que m'acompanyen. El meu objectiu és promoure una experiència coreogràfica. Revelar la manera en què el cos en moviment negocia amb el seu propi repertori i memòria. També és una invitació oberta perquè el públic m'acompanyi, activant les seves col·leccions i percepcions sobre la història de la dansa i el moviment. Estic més interessat en els buits, les distorsions, les transformacions i les impossibilitats d'aquest joc", diu Duarte. A més, el projecte presenta una pàgina web que proporciona l'accés a la llista de cent coreògrafs i peces llistades en aquesta creació. La llista que es desplega a la web rep el mateix tractament conceptual que la proposta coreogràfica.

Presentació personal

Interessado pelo minimalismo na dança, tenho abordando movimento e coreografia como um campo sensorial capaz de manifestar uma dramaturgia tátil orientada pela modulação incessante da percepção e do afeto. Meu modo investigativo de criação e produção apoia o trânsito entre diferentes áreas do conhecimento, e convida diferentes artistas e profissionais técnicos para participar de uma rede colaborativa de acordo com a especificidade de cada projeto. Desde 2011 desenvolvo a residência artística Lote em São Paulo - uma iniciativa que visa incentivar práticas de trabalho compartilhado e a experimentação em dança, que tem sido cosmo fundamental para a continuidade da minha ação coreográfica.

Creador i intèrpret **Cristian Duarte** / Amb la col·laboració en la creació **Rodrigo Andreolli** / Disseny llums **André Boll** / Edició so **Tom Monteiro** / Amb la col·laboració **Bruno Freire, Julia Rocha, Tarina Quelho** / Disseny vestuari **Cristian Duarte** / Disseny d'art **Cristian Duarte, Rodrigo Andreolli** / Programació i disseny web **Roberto Winter** / Fotografia **Carolina Mendonça**

Amb el suport Artist Faculty program at School of Dance – Herberger Institute at Arizona State University / USA, Simon Dove, Universidade Anhembi Morumbi, Valéria Cano Bravi, PUC-SP – Artes do Corpo, Rosa Hércules, Peter Davies i més de cent coreògrafs.

Premiada en la categoria de millor peça de dansa per l'APCA (São Paulo Art Critic's Assosiation) l'any 2011. Producció originl Cultura Inglesa Festival en la seva 15ena edició aquell mateix any

Sala MAC / A les 21'30 h / Preu 12 €

Diumenge 27 de novembre

SOCIETAT DOCTOR ALONSO

Anarchy

Anarchy és un experiment entre el kaos i l'ordre.

Evidentment l'experiència no és innòcua i és molt complexa, es podria resumir en “si vols silenci has de treballar-t'ho”, o “fes el que vulguis”. Aquesta presa de poder no és gens senzilla. Un des que neix està lligat a les seves circumstàncies i depèn dels altres per ja des de la infància aconseguir coses tan vitals com l'aliment o la calor. Nosaltres (SDA) depenem del públic i també dels teatres i també dels governs per fer funcionar les nostres obres. Això, que és una interdependència social, no converteix ni al públic ni als teatres ni als governs en els nostres amos. El problema del govern és que està fet per manar, per administrar i per regir les nostres accions. L'art és el mitjà homogeni on poder experimentar o reproduir certs estats, certes suposicions. En definitiva on poder cagar-la.

Ens agradaria portar aquesta peça a l'esperit del *live-art*, on l'experimentació és el fet essencial, no com un acte estètic sinó com un fet constitutiu de l'obra, de l'acte d'anar al teatre. El públic té la paraula, té el soroll i té el silenci. Cada acció és responsable. Mitjançant el so es manifesta que l'absència de so i l'absència d'acció també és una decisió pròpia.

Presentació personal

(Anarchy la fem la Sofia Asencio i en Tomàs Aragay juntament amb la Semolina Tomic i Gabriel Parés.)

(La societat Doctor Alonso som La Sofia Asencio i El Tomàs Aragay, CUBE són Maria de la Càmera i Gabriel Paré i Semolina Tomic és Semolina Tomic.)

(Semolina Tòmic està a escena i Semolina Tòmic dirigeix l'Antic Teatre.)

(Maria de la Camara treballa amb Gabriel Paré.)

(Sofia Asencio viu a Pontós i Tomas Aragay també viu a Pontós.)

(Gabriel Paré viu a Agullana.)

(Maria de la Camara viu a Can genis (Agullana).)

(Pontós I Agullana estan a l'Empordà.)

(Semolina Tomic viu a Barcelona.)(Barcelona (província de Barcelona).)

Anarchy la fem la Sofia Asencio i en Tomàs Aragay juntament amb la Semolina Tomic i Gabriel Parés?

La Societat Doctor Alonso som La Sofia Asencio i El Tomàs Aragay?

CUBE són Maria de la Càmera I Gabriel Paré?

Semolina Tomic és Semolina Tomic?

Semolina Tomic està a escena i Semolina Tomic dirigeix l'Antic Teatre?

Maria de la Camara treballa amb Gabriel Paré?

Sofia Asencio viu a Pontós i Tomàs Aragay també viu a Pontós?

Gabriel Paré viu a Agullana?

Maria de la Camara viu a Can genis (Agullana)?

Pontós i Agullana estan a l'Empordà?

Semolina Tomic viu a Barcelona? Barcelona? Província de Barcelona?

Direcció **Sofia Asencio** / Dramatúrgia **Tomàs Aragay** / Creació i interpretació **Semolina Tomic** / Il·luminació i l'espai escènic **CUBE** / Espai sonor **Marc Navarro** / producció **Imma Bové** / Distribució **Tomàs Aragay**
Coproducció Festival TNT de Terrassa / **Amb la col·laboració** Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC), Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música (INAEM), Ajudes Girona KREAS 2016 i Ajuntament de Bàscara
Sala MAC / A les 13 h i 19:30 h / Preu 12 €

Diumenge 27 de novembre

AIMAR PÉREZ GALÍ

The Touching Community

A finals de l'any 2015, Aimar Pérez Galí inicia una investigació sobre l'impacte que va tenir l'epidèmia de la sida en la comunitat de la dansa en el context espanyol i llatinoamericà. Aquest treball s'apropia de la pràctica del *Contact Improvisation* i es construeix com un diàleg amb els fantasmes dels qui ja no hi són. Aquesta pràctica de dansa, iniciada per Steve Paxton, en la qual el moviment s'improvisa a partir del contacte físic entre dos cossos, contrasta amb les polítiques d'immunitat que van aparèixer amb el VIH/sida.

The Touching Community és un treball íntim i afectiu que aborda una època que encara a dia d'avui s'ha de visibilitzar i s'ha d'atendre amb la sensibilitat que li correspon. Un treball sobre la memòria, sobre els ballarins que van deixar de ballar massa aviat, sobre una comunitat que es va fer forta en un moment de gran debilitat i sobre el tacte i el contacte com a eina de supervivència. Però sobretot és un treball que parla de l'amor, del canvi i de la por.

Presentació personal

En 1950 nace Jesús en Puigcerdà. Con 13 años, ya en Madrid, entra en un ataque místico espiritual y decide ser sacerdote. En 1964 nace Óscar en Alcoy, justo cuando Jesús empieza a fascinarse por los encantos de sus compañeros, abandonando la fe al año siguiente para cambiar la caridad por la generosidad. En 1974, un 23 F, anticipando un golpe de Estado, nace Jaime en Madrid, en el momento en que Jesús descubre a Genet, Pasolini y Bowie. Ya en 1982, cuando se empieza a escuchar por primera vez sobre el sida, nace Aimar en Barcelona, y llega Oscar a la misma ciudad para estudiar danza contemporánea; mientras, Jesús vuelve a Madrid después de unos años en Tánger, donde entra en contacto con la movida y trabaja como ejecutivo en una empresa multinacional. Cuando Aimar empieza la EGB, Óscar se muda a Bruselas para entrar en la compañía de danza Rosas y, a la vez, Jaime descubre su atracción por el análisis sintáctico. En 1989, Óscar pierde a su compañero por complicaciones relacionadas con el sida, Aimar empieza sus estudios de violín, Jesús hace de culero en Pakistán y Jaime entra en el grupo de teatro del instituto. Mientras Jaime, en 1994, está en medio de un arrebató místico que le dura seis años, Jesús consigue liberarse de la heroína y entra en el mundo del activismo con la Radical Gai de Madrid. Óscar, de vuelta a Barcelona, entra a formar parte de La Porta, fundada dos años antes. En ese mismo año Aimar empieza a bailar claqué, después de quedar fascinado por Gene Kelly. Seis años más tarde Aimar y Jaime se conocen en Leganés en un encuentro universitario de danza. En 2006, cuando Jesús supera un cáncer de riñón, Jaime se muda a Tenerife con su hermana para dirigir una escuela infantil Waldorf. Invitado por La Porta, Aimar presenta un trabajo en el Festival LP 09 en Barcelona, justo cuando Jaime recibe la beca de la Real Academia de España en Roma, ciudad que verá nacer su alter ego Doris Sterling. El año siguiente, ilusionado por la actividad artística de la ciudad, Aimar decide volver a Barcelona y fundar Espacio Práctico después de pasar más de 8 años en Ámsterdam. Es en este espacio donde en 2012 invita a Óscar a una Noche Retro, para conocer su trayectoria y, tocado por sus palabras, decidirá investigar la relación entre la epidemia del sida y la danza. Un año después Jesús descubre a Kazuo Ohno y pierde a su expareja y gran amigo a causa del sida. Cuando Jaime cumple sus 40 años, en 2014, Jesús es diagnosticado positivo de VIH, Hepatitis C y cáncer de colon. Al año siguiente, recuperado del cáncer y jubilado, recibe el premio al mejor bailarín en el Concurso Popular de Matadero Madrid y Jaime publica La danza del futuro. A lo largo del 2016, los cuatro se han ido cruzando en diferentes momentos y ciudades a raíz del proyecto The Touching Community.

Idea, direcció i textos **Aimar Pérez Galí** / Dansa **Oscar Dasí, Jesús Bravo, Jaime Conde-Salazar, Aimar Pérez Galí** / Dramatúrgia **Jaime Conde Salazar, Aimar Pérez Galí** / Amb el suport en la investigació **Aimar Arriola** / Disseny espai i il·luminació **Cube.bz** / Assistència en l'espai sonor **Tirso Oribe** / Il·lustració **Jordi Surribas**

Producció Aimar Pérez Galí / **Amb el suport** de les beques d'investigació de la Generalitat de Catalunya, Graner, Programa d'Ajudes IBERESCENA, CaixaFòrum de Barcelona, Tabakalera de San Sebastián, L'animal a l'esquena, PAR-Programa Artistas en Residencia, CCEM de Montevideo, CEPRODAC, Museo del Chopo de Mèxic i Espacio Práctico de Barcelona

Sala PB / A les 16 h i les 21 h / Preu 10 €

Dijous 1 i divendres 2 de desembre

MARCELA LEVI I LUCIA RUSSO

Mordedores

El 2014 Marcela Levi i Lucía Russo van iniciar un procés de llarga durada que requeria la participació col·laborativa de performers en una investigació sobre la violència, entesa i experimentada més enllà de les seves connotacions immediates d'anihilament, mort i destrucció. Portant la contrària a l'imaginari (i les polítiques culturals i socials) que cerquen pacificar la violència mitjançant un dopatge i un buidat de l'energia -també ells, evidentment, violents- realitzats en nom d'una harmonia edificant, Levi i Russo incorporen l'energia de la violència com a detonant d'una espiral de forces en tensió. Al cos contemporani blindat i asèptic, que busca desesperadament una fortalesa auto-protectora i s'envolta en fantasies cosmètiques, s'hi contraposa un cos permeable, més elàstic, que pot trencar-se, que s'embruta i s'embruta, que pensa i és pensat i que mossega i és mossegat.

“La mayor parte de los bailarines quiere ser caballero, eso es un problema para el cuerpo que nuestro trabajo demanda. Nosotros no estamos cabalgando el propio cuerpo: somos caballo...”

Más interesantes son los cuerpos (re)movidos por invisibilidades; nuestra danza convoca esos cuerpos aburridos de su propia imagen y contorno... Hay algo de eso en la ficción científica, en los dibujos animados, en ciertos sueños. (...)

El proyecto forma parte de la búsqueda de una danza de cuerpos acoplados al afuera, cuerpos divertidos (vertidos en dos). Ahí es que nos toca una Björk cantando “violently happy”; el yo fracturado de Rimbaud, y Nijinsky cuando escribe en su diario: “Nosotros somos ritmos. Los sentidos se sitúan siempre en la frontera, cara a cara con la onda proliferante de la diferencia . No hay identidades, apenas ritmos”

Presentació personal

Marcela Levi y Lucía Russo fundaron en 2010 Improvável Produções. Levi & Russo apuestan en un proyecto de autoría compartida, en una dirección artística que apunta para un régimen de sentido abierto en que diferentes posiciones inventivas se entrecruzan en un proceso que acoge líneas desviantes, disenso y diferencias internas como fuerza crítica constructiva y no como polaridades contradictorias y auto-excluyentes.

Concepció i direcció artística **Marcela Levi & Lucía Russo** / Performance i co-creació **Daniel Passi, Gabriela Cordovez, Ícaro Gaya, João Victor Cavalcante, Luan Machado, Lucía Russo, Tamires Costa** / Col·laboració en el procés de creació **Ana Maria Krein, Kandyê Medina, Marilena Manuel Alberto, Thiane Nascimento, Tony Hewerton** / Col·laboració dramàtica **Laura Erber** / Disseny il·luminació **Andrea Capella, Isadora Giuntini** / Disseny so **tot l'equip** / Vestuari **Paula Stroher** / Disseny gràfic **Paula Delecave** / Registre audiovisual **Leo Nabuco, Luiz Guilherme Guerreiro** / Registre fotogràfic **Paula Kossatz, Renato Mangolin**

Residències artístiques Centro Coreográfico da Cidade do Rio de Janeiro, Espaço Cultural Sítio Canto da Sabia / **Amb el suport** Centro Coreográfico da Cidade do Rio de Janeiro, Centro de Artes da Maré, Lia Rodrigues Cia de Danças, Casa Funarte Paschoal Carlos Magno, Projeto Entre-Espaço Cultural Municipal Sérgio Porto, Festival Dois Pontos, Consulado de Argentina en Río de Janeiro / **Coproducció** Iberescena/Funarte, Cooperativa Disentida / **Patrocini** Prefeitura da Cidade do Rio de Janeiro, Secretaria Municipal de Cultura (SMC) / **Producció i realització artística** Improvável Produções

Aquest projecte ha estat contemplat amb el Premi Funarte de Danza Klauss Vianna 20

Sala PB / A les 19:30 h / Preu 12 €

Dijous 1 de desembre

MANUEL RODRÍGUEZ

R.E.M.

L'àrea dels somnis sempre ha estat aquell no-espai on les dimensions real i simbòlica es fonen. D'alguna manera, durant l'estat de somni, el cos i la ment s'imbriquen en un bucle sense solució de continuïtat. La contraposició dels dos pot representar una espècie de combat interior entre ésser tangible i ésser projectat.

L'escenari on desenvolupar aquesta visió sorgeix del buit, sense referents, reduït a un ens abstracte i no pren significació fins que hi apareix l'ens corpori, el de l'habitant. Serà en aquell lloc on el cos dinàmic i impulsu anirà desplegant la seva narrativa onírica, la seva transformació i la seva metabolització en diferents estats, des dels més purs i elementals als més sintètics o artificiosos, on abstracció i massa s'amalgamen.

R.E.M. gira al voltant del buit i les seves recreacions simbòliques cerimonials i la seva projecció a l'interior de l'ésser.

Presentació personal

Tanto este trabajo como el anterior Screensaver, se caracteriza por su tono contemplativo. Cuando uno observa algo con el debido tiempo, acaba viéndose a si mismo. Nuestra realidad es producto de nuestra forma de mirar, de alguna manera vemos lo que queremos que se vea.

Creació i direcció **Manuel Rodríguez** / Interpretació **Manuel Rodríguez, Cora Panizza, equip d'artistes locals** / Amb la col·laboració **Antonio J.Hurtado, Edu Pérez** / Mirada externa **Sònia Gómez**
Amb el suport Graner, Fundació Catalunya-La Pedrera i SÀLMON< Festival

Sala MAC / A les 21 h / Preu 12 €

Divendres 2 de desembre

ALBERT QUESADA

UnDosTresUnDos

Dos ballarins es pregunten què és el flamenc, com funciona aquesta llengua no escrita que es basa alhora en la música i la dansa. I s'ho demanen a través dels seus cossos i les seves veus. El duo *UnDosTresUnDos* s'endinsa i trenca el flamenc, fent-ne una dissecció i examinant cada aspecte de la seva màgia singular. Una deconstrucció del flamenc que parteix de la tradició per cercar un llenguatge propi i original.

Presentació personal

Ballarí i coreògraf espanyol, movent-me entre Barcelona i Brussel·les. L'exploració i la traducció d'estructures musicals i composicions en la coreografia i la invitació a l'espectador a percebre i escoltar les obres proposades se situa al cor del meu treball coreogràfic. Sota el nom de la companyia ACME (amb Marcus Baldemar, Federica Portello, Mireia de Querol, i Zoltán Vakulya), portem a terme diversos projectes artístics, tant educatius com per escena.

Direcció **Albert Quesada** / Coreografia i interpretació **Albert Quesada, Zoltán Vakulya** / Disseny so **Albert Quesada** / Disseny llums **Bert Van Dijck** / Música **Sabicas, Miguel Poveda, Manolo Caracol, Camarón de la Isla** / Vestuari **Sofie Durnez** / Ajudant musical **Juan Carlos Lérída** / Assistent coreogràfic **Petra Söör, Leo Castro**

Producció Albert Quesada-Klein Verzet vzw

Sala MAC / A les 21:30 h / Preu 12 €

Dissabte 3 i diumenge 4 de desembre

LANDER PATRICK

Cascas d'Ovo

Cascas d'Ovo neix d'una necessitat d'explorar una comunicació telepàtica, sobrehumana, com a exponent màxim de la connexió relacional d'una parella.

Cascas d'Ovo ofereix una experiència d'una nova dimensió de diàleg on es repensen les relacions socials i les seves formes d'expressió: el teatre com a microorganisme de la societat que submergeix el públic en el silenci i en la música de cossos que es comuniquen.

Presentació personal

Sofre de asma crònica desde que se mudou do Brasil para Portugal em 1989, ano em que nasceu. Foi federado em voleibol para rematar a doença, acabando por se formar em dança. A atribuição de dois prêmios em coreografia - 1º prêmio no Festival Koreografskih Minijatura (Sérvia) com a peça Noodles Never Break When Boiled (2012) e 2º prêmio no No Ballet International Choreography Competition (Alemanha) com Cascas d'Ovo (2013) - motivaram-no a persistir na criação coreográfica em vez trabalhar num call center. Cascas d'Ovo valeu-lhe ainda a distinção como Aerowaves Priority Company 2014, tendo sido apresentada em Portugal, Itália, Suécia, França,

Alemanha, Brasil, Espanha, Inglaterra, Polónia, Suíça, etc. Tem vindo a colaborar, por esse mundo fora, com pessoas que admira, tais como: Luís Guerra, Tomaz Simatovic, Marlene Monteiro Freitas, Margarida Bettencourt, André E. Teodósio, Jonas Lopes, entre outros. Vive em Lisboa numa autocaravana com o seu amor e acredita que o vegetarianismo contribuirá para uma prolongada existência do planeta.

Idia i coreografia **Lander Patrick** / Intèrprets **Lander Patrick, Jonas Lopes** / Assistència dramaturgica **Jonas Lopes** / Disseny il·luminació **Lander Patrick i Rui Daniel** / Tècnic **Cristóvão Cunha o Rui Daniel**
Producció i difusió [PI] Produções Independentes / Tânia M. Guerreiro / **Coproducció** Festival Materiais Diversos / *Cascas d'Ovo* ha estat distingida com a **Priority Company 2014 per la xarxa europea Aerowaves**

Sala PB Mercat / A les 19:30 h / Preu 10 €

Dissabte 3 de desembre

LOSCORDEROS.SC I ZA!

Afasians-the last conference

Afasians –the last conference és l'esdeveniment més important al món de la ciència, i a més, és totalment irrellevant per a l'avanç científic. Comptarem amb les primeres declaracions en primícia de quatre membres de la tribu dels Afasians. Els Afasians ens explicaran els seus descobriments, incloent la destrucció del JO i l'obertura de la Caixa del Gat de Schrödinger, l'únic gat que està viu i mort al mateix temps. Els Afasians han demanat una taula i quatre micròfons. I un sofà per a la pausa, òbviament. No hi haurà Power Point, ni estadístiques, ni dades objectives, perquè això, allà, no es valora. De fet, els Afasians no són una tribu, ni fan descobriments, ni donen conferències, però ho anomenarem tribu, descobriment i conferència per entendre'ls.

Presentació personal

Las creaciones de loscorderos-sc pretenden sumergir al público en narraciones alejadas del simple retrato naturalista de la realidad. Para conseguirlo utilizan un lenguaje escénico basado en la relación entre texto, fisicalidad, objetos y sonido e inventan originales atmósferas difíciles de clasificar. Si algo tiene este peculiar rebaño desde que empezara su andadura en Barcelona en 2003, es que son unos fieles seguidores de su extraña poética y, por supuesto, unos fieles detractores de su manera de representar en escena.

Creació, direcció i interpretació **David Climent i el Pablo (loscorderos.sc) i Edu Pou i Pau Rodríguez (Za!)** / Il·luminació **Cube.bz** / Espai sonor **Za!** / Partitures físiques **loscorderos.sc** / Tècnic so **Mo** / Vestuari **Laia Muñoz** / Producció **Pilar López**

Coproducció Loscorderos.sc, Ajuntament de Barcelona - Festival Grec, Fundació Catalunya la Pedrera, Mercat de les Flors – SÀLMON< i Tercera Setmana – Festival Arts Escèniques València / Projecte amb **residències** a L'animal a l'esquena i Fabra i Coats fàbrica de creació

Sala MAC / A les 21:30 h / Preu 12 €

Dissabte 3 de desembre

LAS BISTECS + DJ AMARANTIS

Concert-performance de Las Bistecs i sessió amb Dj Amarantis

Las Bistecs - Colectivo Artístico '88 (BCN)- es un proyecto artístico formado por Carla Moreno, Alba Rihe, dúo performáticomusical y Adriá Gil como compositor y productor musical. Tras haber estudiado Bellas Artes y Cine por otro lado comienzan hacer unas letras para público especializado y avanzado, el género musical que las define es el electro-disgusting, disciplina artística que abarca campos audiovisuales y performáticos.

El directo de Las Bistecs no deja indiferente a nadie, ya que la interacción con el público, la crítica y el humor son protagonistas en el escenario. Los videoclips de Las Bistecs son un reclamo visual ya que remarcan todo el imaginario conceptual que hay detrás de cada canción.

Actualmente están cerrando OFERTA, el disco debut del electro-disgusting y están en la fase de preparación de un nuevo show. OFERTA será la recopilación de 3 años de trabajo y, como dirían ellas, “risillas.”

Hall Mercat Flors / A les 22:30 h / Preu gratuït

Diumenge 4 de desembre

JORGE DUTOR I GUILLEM MONT DE PALOL

Grand Applause

L'espai no és innocent:

Grand Applause proposa una translació d'un format expositiu a un format performatiu. És un projecte curatorial; una coreografia que recorre una arquitectura virtual d'escala 1/1 basada en la ficció de l'òpera *Carmen* de Bizet i posa en diàleg el treball de tres artistes: Norberto Llopis en el paper de “Carmen”, Luis Úrculo en el paper de “Don José” i Bernhard Wilhelm com a “El torero Escamillo”.

Presentació personal

En este cuarto proyecto coreográfico conjunto seguimos interesados en investigar sobre el lenguaje y las convenciones, y reflexionamos sobre el tema de la autoría, si bien Grand Applause supone un giro porque es la primera vez que hemos abierto la puerta de nuestro estudio a influencias y colaboraciones externas.

Una obra de **Norberto Llopis, Luis Úrculo i Bernhard Wilhel** / Curadors i performers **Jorge Dutor i Guillem Mont de Palol** / Direcció **La Dirección** / Tramoista Almudena **Sancho** / Assistència tècnica **Carmelo Fernández** / Producció **Jorge Dutor i Guillem Mont de Palol** / Amb la col·laboració Graner/SÀLMON< Festival, Museo Universitario del Chopo, Estiu en Obres, Las Naves Espai d'Innovació i Creació / Amb el suport Beques a la Recerca i la Creació en els àmbits de les arts visuals, dels nous sectors creatius, de les arts escèniques, de la música i el pensament de la Generalitat de Catalunya

Sala MAC / A les 21 h / Preu 12 €

AL GRANER

Divendres 25 de novembre

TXALO TOLOZA

Extraños mares arden

Això que llegeixes és la història del naixement d'una manera de fer les coses, d'una manera de veure el món. La història de com al desert més àrid del planeta, entre jaciments miners, pobles fantasmes, novel·les de l'oest i derrotes es van establir les bases de la totpoderosa indústria de l'art contemporani.

Extraños mares arden és un relat documental amb dos dispositius escènics totalment diferents que indaguen en el desenvolupament del capitalisme de les primeres dècades del segle XX i en la relació estreta que existeix entre la història de la indústria del capital, la indústria minera, la de l'armament i la de l'art contemporani.

Una obsessió irrealitzable.

El gust pels viatges plens d'errors. Per anar cada vegada més lluny, encara que mai arribem a bon port.

La sensació de vertigen.

Una meta que mai aconseguirem i que, a més a més, farà que ens perdem una vegada i una altra pel camí.

La necessitat de generar noves realitats i nous mons per als nostres ulls, tant de bo sense massa esforç, tant de bo sense efectes.

L'obligació d'abraçar la contemplació, la pausa i l'avorriment com a armes de lluita.

Aquests sempre són els nostres punts de partida.

Una peça documental sense entrevistes, fotografies, gràfiques ni plànols rescatats d'arxius. Una peça videogràfica sense imatges de vídeo ni pantalles.

Un únic pla seqüència de 80 minuts del lloc que ens hem promès no trepitjar mai més.

Un documental on el fet de posar cara als personatges i orografia al paisatge sigui el compromís ferm de cada espectador.

Aquestes són avui les nostres obsessions.

Presentació personal

A medio camino entre la creación audiovisual, la performance y el activismo Txalo Toloza-Fernández ha optado por abrazar el sello de inclasificable, a sabiendas de que al no situarse bajo una etiqueta clara se pone las cosas aún más complicadas. Y de paso se da una excusa para hacer lo que desea sin mucha preocupación. Miembro de La Sauna International, de la compañía de Roger Bernat y colaborador habitual de la performer Sònia Gomez. Extraños mares arden es su tercer trabajo en compañía de la coreógrafa navarra Laida Azkona.

Projecte escènic **Txalo Toloza-Fernández** / Amb la col·laboració **Laida Azkona Goñi** / Textos i dramaturgia audiovisual **Txalo Toloza** / Coreografia **Laida Azkona Goñi** / Interpretació **Txalo Toloza, Laida Azkona Goñi, Juan Cristóbal Saavedra** / Banda sonora i disseny so **Juan Cristóbal Saavedra** / Disseny il·luminació i maquetes **Ana Rovira, Pierre Djata** / Espai i realització audiovisual **MiPrimerDrop** / Coordinació investigació **Leonardo Gamboa Caneo** / Producció **Elclimamola** / Il·lustracions **Freeepik** / Amb la col·laboració **Sònia Gómez, Marta Galán, Gabino Rodríguez, Iñaki Álvarez**

Producció Antic Teatre i Belar Gorria / **Coproducció** Festival TNT, BAD i Fundación para el desarrollo de la Cultura, las Artes y el Patrimonio FUNDECAP, d'Antofagasta / **Amb el suport** Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya / **Amb la col·laboració** Teatro Gayarre, NAVE, Graner, Azala Espazioa, La Caldera, L'Estruch, L'animal a l'esquena, Centre Cívic Barceloneta

Txalo Toloza-Fernández forma part de La Sauna International, agència d'administració, distribució i producció d'arts vives.

Graner / A les 19h / Preu 10€

Dissabte 3 i diumenge 4 de desembre

***Programa doble amb Txalo Toloza

MAGDALENA BREZZO

Cosas que suceden en México que no pueden ser dichas en México

Cada dia desapareixen 17 persones a Mèxic.

Cada 90 minuts familiars i amics busquen un ésser estimat.

Cada 3 hores i vint-i-cinc minuts desapareix una dona.

A l'Estat de Mèxic el 53% de les nenes desaparegudes tenen menys de 17 anys. Més de la meitat desapareixen a plena llum del dia i davant d'altra gent.

Fer desaparèixer una persona costa 50 euros.

M'interessa el lloc del testimoni, aquell lloc incòmode de silencis, preguntes i paràlització.

Presentació personal

Naí en Montevideo en plena dictadura. Estudio escultura y desde allí llego a la coreografía. Vivo veinte años en México y fundo la compañía Camerino4. El cuerpo y el lenguaje de movimiento es el eje de mi trabajo. Una nueva traslación me lleva a España donde me centro en la investigación de los bordes del lenguaje, su plasticidad y el cuerpo como ser político. Hoy me interpela la comunidad y el lugar del otro.

Idea i direcció **Magdalena Brezzo** / Creació a partir d'un procés d'investigació i diàleg amb **Magela Ferrero** (GEN-Uruguai), **Joaquín López "Chas"** (MUCA-Mèxic) i **Manel Quintant** (Graner- Barcelona).

Amb el suport i la col·laboració Iberescena i FONCA (Sistema Nacional de Creadores de Arte FONCA).

Doble programa amb les propostes de Magdalena Brezzo i Txalo Toloza (*Extraños mares arden. El asado*)

Graner / A les 12:30 h / Preu 12€ (imprescindible compra anticipada, aforament limitat)

Dissabte 3 i diumenge 4 de desembre

***Programa doble amb Magdalena Brezzo

TXALO TOLOZA

Extraños mares arden. El asado

Això que llegeixes és la història del naixement d'una manera de fer les coses, d'una manera de veure el món. La història de com, al desert més àrid del planeta, entre jaciments miners, pobles fantasmes, novel·les de l'oest i derrotes es van establir les bases de la totpoderosa indústria de l'art contemporani.

Extraños mares arden és un relat documental amb dos dispositius escènics totalment diferents que indaguen en el desenvolupament del capitalisme de les primeres dècades del segle XX i en la relació estreta que existeix entre la història de la indústria del capital, la indústria minera, la de l'armament i la de l'art contemporani.

Encara recordes l'olor de pastís i de *dulce de leche* de la casa dels teus avis?

I la de *falafel* del restaurant libanès on et van deixar per darrera vegada?

I l'olor de *tlacoyo*, *frijoles* i *quesos* del teu últim viatge en autocar entre DF i Oaxaca?

Poques eines són tan eficaces per activar la memòria com ho és el menjar, *el gust de, l'olor de...* Si això és així de ben segur una de les primeres pràctiques documentals va consistir a asseure's a taula en comunitat i escoltar el que ens havíem d'explicar.

I si per escoltar el relat de la nostra història familiar us permetéssiu creuar la porta de casa nostra per menjar amb nosaltres?

Taula, estovalles i memòria.

Presentació personal

A medio camino entre la creación audiovisual, la performance y el activismo Txalo Toloza-Fernández ha optado por abrazar el sello de inclasificable, a sabiendas de que al no situarse bajo una etiqueta clara se pone las cosas aún más complicadas. Y de paso se da una excusa para hacer lo que desea sin mucha preocupación. Miembro de La Sauna International, de la compañía de Roger Bernat y colaborador habitual de la performer Sònia Gomez. Extraños mares arden es su tercer trabajo en compañía de la coreógrafa navarra Laida Azkona.

Investigació documental **Leonardo Gamboa** / Direcció a la cuina **Laida Azkona Goñi i Txalo Toloza-Fernández** i amb el *maestro parrillero* **Felipe Soto Wilde**

Es tracta d'un projecte que va néixer dins el cicle *Todo lo que me gusta es ilegal, inmoral o engorda*

Graner / A les 12:30 h / Preu 12€ (imprescindible compra anticipada, aforament limitat)

ALTRES ESPAIS

Dissabte 26 i diumenge 27 de novembre

MACARENA RECUERDA SHEPERD

Collage y acción

Peça taller familiar a partir de 7 anys

Collage y Acción és un joc per construir noves realitats. Què passaria si canviéssim el nom dels objectes? I si els donéssim altres usos? I si imaginéssim que un cos és un objecte i un objecte diferents cossos? I si quan movem una cadira sonés com un cavall o si un peu de micròfon fes l'olor d'una flor? Un joc amb regles, àrbitre i participants que no competeixen sinó que creen.

Presentació personal

Me formo en artes escénicas, artes visuales y danza. Aunque estoy licenciada por el Institut del Teatre, lo que realmente me interesa son los proyectos participativos que tienen como objetivo crear nuevas formas de encuentro con el arte. Desde el año 2012 mi investigación gira en torno al rol del espectador. Invento nuevos espacios para jugar, crear y pensar en compañía.

En aquest projecte de la creadora Macarena Recuerda Shepherd hi han participat també la il·lustradora Josunene i en Marta Galán

En col·laboració amb Caixaforum

CAIXAFORUM / Dissabte a les 17 h i diumenge a ñes 12 h / Preu 4 €

Divendres 2 i dissabte 3 de desembre

BÁRBARA SÁNCHEZ

Somewhat paler

Abocar-se a la pena per buscar-ne l'origen

Somewhat paler proposa un trànsit, una espècie de peregrinació estranya durant la qual Bárbara Sánchez cedeix el seu cos a diferents figures. Però la pena no es pot explicar, il·lustrar o representar. La pena només pot ser invocada. Les figures que encarna Bárbara Sánchez no són exemples, no són imatges, no són, ni tan sols, presències. Les

figures són estats que permeten construir un espai efímer, en el qual la pena només s'intueix com un eco amarg, com un rastre que confirma la pèrdua irremeiable. Figures com si fossin estacions que passen. El qui mira assisteix al desplegament d'un espai visual i sonor en el qual el cos és la marca que permet donar nom al lloc. Una marca que només és certa perquè està en transformació contínua, en procés continu d'emergència i de desdoblament. No hi ha llocs on reposar, només hi ha trànsit. Més que un discurs, hi trobem un lliscament lubricat per la ironia i el sarcasme, amigues tan íntimes com secretes de la pena.
(Text de Jaime Conde-Salazar)

Presentació personal

Bárbara Sánchez está comprometida en dos líneas de investigación esenciales: La Pena y El Humor. Al acercarse a La Pena se encontró con el feminismo donde aprendió los términos y la práctica de una lucha que no piensa abandonar de momento. La Pena también desarrolló en ella un interés carnal y antropológico por la puesta en escena de la devoción en la cultura andaluza contemporánea que va desde el fenómeno del rock andaluz de los 70 hasta las manifestaciones populares de fe. La investigación sobre El Humor le ha permitido poner en cuestión los frágiles límites del decir y abrir un campo de experimentación a través de la voz y las redes sociales. El Humor le ha permitido también explorar las grietas y abismos de la subjetividad contemporánea y reflexionar acerca de las estrategias sutiles del patriarcado.

Coreografia i interpretació **Bárbara Sánchez** / Dramatúrgia **Jaime Conde-Salazar** / Espai sonor **Susana Hernández**

Coproducció Sala Hiroshima / **Amb el suport** Azala Espacio de Creación, Centro de las Artes de Sevilla, La Casa de las Artes, Leal-Lav, el CICUS i el Conservatorio Superior de Danza de Sevilla "Antonio Ruiz Soler"

En col·laboració amb Hiroshima

Sala HIROSHIMA / A les 21 h / Preu 13 € anticipada, 15 € taquilla

Dissabte 3 i diumenge 4 de desembre

EL POLLO CAMPERO, COMIDAS PARA LLEVAR

Las actrices siempre mienten

Las actrices siempre mienten és una investigació que parteix de l'estereotip i els tòpics associats a l'univers de "l'actriu" (què sap fer una actriu simplement perquè és actriu?) i els utilitza com a excusa i els transcendeix per parlar de temes que ens interessin com a creadores i com a *individues* (amor, família, precarietat, política, mort). El punt de partida és el supòsit que tot el que succeeix en un escenari és una mentida pactada. Ja no ens importa la veritat a l'escena, entenem que tot és una construcció al voltant de la veritat, amb més o menys veritat, però sense deixar de ser una mentida. Entenem que també a la vida tot són construccions, tot són mentides.

Presentació personal

Hola a quien nos lea. Nos presentamos: somos la compañía El Pollo Campero, comidas para llevar. Sí, tenemos un nombre pizpireto, y pizpiretas son también nuestras intenciones. Como creadoras, venimos del cabaret, la comedia en pequeño formato, el café teatro... Y hace un tiempo nos dio por revisar todo esto y traducirlo a los nuevos lenguajes contemporáneos (sean lo que sean los nuevos lenguajes contemporáneos). Nos cambiaron las preguntas, de la carcajada inmediata pasamos a la deconstrucción del sketch. Verdad y dolor, esa mezcla siempre da risa.

Como dice la RAE, la ficción no es mentira; es una realidad paralela, apuntamos. En este nuevo montaje, LAS ACTRICES SIEMPRE MIENTEN, vamos a mentiros, pero a la cara y con consentimiento.

Actrius **Cris Celada**, **Gloria March** / Moviment escènic **Amaranta Velarde** / Venda, distribució, assistència en la direcció i la producció en gira **Tatiana Sánchez** / Tècnic **Sergio Roca**

Coproducció Antic Teatre, Graner, Circuit2016, INAEM i El Pollo Campero, comidas para llevar / **Amb la col·laboració** La Poderosa i NunArt.
En col·laboració amb Antic Teatre

ANTIC TEATRE / Dissabte a les 21 h i diumenge a les 19 h / Preu 12 €

Dissabte 3 de desembre

VOLMIR CORDEIRO

Rue

El carrer és obertura cap a una altra. El carrer inventa llengües, tipus, alberga els miserables i fa d'escenari als artistes que l'agafen com a refugi. Fer de vagabunds és un gran invent del carrer. El carrer ha inventat la classe, la raça, l'angoixa, la sang. El carrer no se'ns fa estrany, el coneixem tots. Uneix els homes, les manifestacions sòrdides, és allà per a nosaltres; i ens pensem que representem el "nosaltres" quan som al carrer. Mentida. El carrer selecciona, limita, impedeix, divideix, dicta. El carrer no és la carretera, el carrer no vol gent. Es queda a la ciutat. I a la ciutat, molts poetes. Els poemes, tots polvoritzats. Les arrugues. Els carrers són com les arrugues d'una cara: els carrers de la cara, les arrugues del terra. Si dic que el carrer fila amb el cel, no exagero gens: els dos tenen aquest poder increïble de sentir les coses, els éssers, les matèries pobres. De despullar-se. Aquest carrer que tinc ganes de proposar és el que persegueix incansable el somni que els edificis ens han robat.

Presentació personal

Quando danço, danço para ficar aqui, lúcido no real que me assola, que me atormenta e que não me deixa em paz. Danço para acordar coletivamente com todos aqueles desconhecidos com quem durmo et com quem teço histórias sem glória. Danço para despertar de um sono bom e perigoso. E então dançar é mais sobre como acordar, como abrir os olhos, como olhar para o lado, como respirar, como ficar em pé e como caminhar. E para onde. E com quem. Com vocês aqui hoje e agora. Um mundo nos separa, e partilhá-lo com olhos-flechas de veneno e de antídoto contra a praga destrutora das nossas aproximações é a luta dessa dança. Quando danço, danço para buscar a força insana da mistura obscena. Desejo ardentemente retirarmo-nos das nossas obrigações de identidades sociais; fantoches sorrisos-amarelos de um capital que não circula. Assumir e preservar a nossa relação, discuti-la, colocá-la em choque e fazer festa na crise que ela inspira. Quando danço busco me dissolver em vocês, mas sobretudo naqueles seres que estão na constituição dos gestos e emoções e rostos e discursos que em vocês habitam. Às vezes renegados, postos de lado, desprezados; às vezes, idolatrados, estimados em demasiado, invejados. Dançar para remexer a invisibilidade-senhora que repousa em nós, nas profundezas de um corpo-cheio que custa a inventar seu tempo, a refazer a sua sombra. Não vale de nada o silêncio se eu não entender o seu tipo, a sua necessidade e o seu mérito. Eu danço para ter mais poesia, uma poesia sem fim, sem enjoo nem mel, mas com a força sensível-crítica que pode aliar nossas estranhas inquietações. E eu me pergunto o que estamos fazendo, e o que fazemos de tudo aquilo que vemos, comemos, sentimos. O que esse tanto de coisa nos faz fazer? Quais são as brechas, os espaços, as fissuras que me deixam escrever, pensar e dizer com as palavras que tenho hoje e das quais sou feito também? Essas palavras duras, essas palavras moles, esses órgãos que não se deixam massagear tranquilamente. Que nesse transe eu fique com os pés firmes no chão! Se for preciso, vou segurar uma pedra em cada mão para que a suspensão não me roube para os céus de ilusões, falsidades e facilidades. Danço para ficar aqui. De cara com aquilo que sou e venho sendo desse cruzamento monstruoso entre deus e o diabo. Danço para tremer os pelos e vibrar a carne a mais a menos que eu sou no meio de vocês.

Coreografia i interpretació **Volmir Cordeiro** / Percussió **Washington Timbó** / Disseny sonor **Abigail Fowler** / Disseny vestuari **Vinca Alonso, Volmir Cordeiro** / Producció **Margot Videcoq** / Producció delegada **Météores**
Coproducció Ménagerie de Verre / **Amb el suport** Musée du Louvre, Laboratoires d'Aubervilliers, CND – Un centre d'art pour la danse, ICI - CCN Montpellier / Languedoc-Roussillon
En col·laboració amb MACBA

MACBA / A les 19 h / Preu 5 €

Diferents dates, espais i formats del festival

INAKI ÁLVAREZ I MARTÍ SALES

Respirar es arder, un projecte AIR-CONDITION

El científic boig De Selby va crear una substància química per destruir tot l'aire del planeta i exterminar la humanitat, que considerava perduda sense remei. En el procés d'investigació va descobrir, per casualitat, que una atmosfera desoxigenada permetia viatjar en el temps i així va poder xerrar, per exemple, amb Sant Joan Baptista. Nosaltres pretenem fer una mica el contrari: visibilitzar l'aire que ens permet viure i treure'n suc. També estem bojos i pensem que la humanitat està perduda sense remei però de moment no volem exterminar-la. Tampoc sabem què ens trobarem en el procés d'investigació sobre la naturalesa d'aquest element que ens fa cremar: ens sobtarà descobrir la quantitat exacta de CO₂ que emetem quan enviem un email? O que hi ha mil i una maneres de llençar octavetes? Comptarem quants metres cúbics d'aire s'amaguen als sostres dels quadres de l'MNAC? Aprendre, per fi, què és la dispersió de Rayleigh o quant fil de pescar va fer servir la Núria Canal l'any 2008 a la Fundació Suñol en la seva instal·lació *Uncover*?

AIR-CONDITION proposa fer explícit l'aire com a element que forma part de les nostres vides col·lectives. Es tracta de generar atmosferes i meteorologies d'interior i exterior que permetin rearticular i desfer categories acceptades com les de cos, individu, col·lectiu, humà, no humà, cultura o naturalesa. AIR-CONDITION és un projecte mutant en els seus integrants i en la seva forma. En aquesta ocasió Iñaki Álvarez i Martí Sales proposen la sèrie d'intervencions *Respirar es arder* que duran a terme a diversos llocs durant el festival.

Projecte Air-condition

Iñaki Álvarez i Martí Sales proposen una sèrie d'intervencions que duran a terme a diversos llocs durant el festival. Anteriorment, Air-condition s'ha presentat al Teatro de Campo Alegre de Porto, la FID, el MACBA i el CA2M de Madrid.

Respirar es arder serà a diferents espais, moments i formats del festival:

- 'Pa a l'ull': intervenció permanent al Hall del Mercat de les Flors durant tot el festival.
- 'La captura de l'aire': recorregut per la col·lecció permanent del MNAC dins l'horari del museu del 24 nov al 4 des i acció a la Sala Oval el dx 30 nov a les 17h.
- Ds 3 des. 19h a 20:30 h, MACBA, 'Lectura de l'obra apassionant i divertidíssima de De Selby en l'espai íntim adjacent'. Preu 5€ (entrada conjunta amb Volmir Cordeiro)
- Ds 3 des. a les 22:25h acció al Hall del Mercat de les Flors

En col·laboració amb MNAC i MACBA

Diversos espais / Divers horari / Preu gratuït

***^**PROGRAMACIÓ EXPANDIDA**

Obertura al públic: dimecres 24 de novembre a les 19:30 h

LABORATORI SOBRE METODOLOGIES DE CREACIÓ BASEDES EN EINES D'IMPROVISACIÓ I COMPOSICIÓ INSTANTÀNIA

En aquest projecte 3 entitats vinculades a la creació escènica contemporània (la Plataforma BIDE, el centre de creació LA VISIVA i el GRANER) proposen a un artista amb un perfil concret: algú que ha desenvolupat una metodologia de treball pròpia i que està interessat en les eines de composició instantània i improvisació al servei de la creació.

Els 3 artistes es trobaran durant 10 dies a l'espai de creació La Visiva, amb l'objectiu de compartir, de la manera que vulguin, la seva metodologia amb els altres participants. Es demana a l'artista fer un exercici de transmissió de coneixements compartint una metodologia de treball desenvolupada al llarg de la seva trajectòria, amb la idea de generar un intercanvi i un diàleg obert i actiu amb altres artistes, que aportin noves visions i lectures de les eines compartides.

Proposem un marc obert i experimental, on la generositat i la curiositat de cada artista es posarà en joc amb la idea de compartir coneixements i inquietuds i alimentar el bagatge artístic individual i col·lectiu.

Iris Heitzinger

As a choreographer I am very much interested in collaborative practices. Therefore each project is fundamentally shaped and formed through the dialogue among the participants, which in the end probably becomes the constant in everything I make. The past years I have been very interested in the notion of empathy as an individual quality but also as a political one. My research revolves around how we make connections which actually allow us to partake in an experience rather than consuming it and as a consequence enable us to identify with the other and the collective.

Julian Barnett

I create performances that examine the social-political possibilities for transformation and empathy, through the lenses of theater, philosophy, science and musicology. Over the last few years, I have been busy exploring the intersections between the voice and body, language and movement, meaning and abstraction, form and content. I am fascinated by how these elements cultivate a tension between what is accessible and what is radical and for me, I am very excited by this unique hybrid. Lately I have been deeply fascinated with the notion of ontology, as an added layer of complexity, that amplifies the perceptions of devotion to the act of performance and performance making. I have always been interested in creating contexts that are aware of its predicament of being, somehow maneuvering through past, present and future to find meanings that were lost, but needed to be found.

Javiera Peón-Veiga

Mi trabajo coreográfico está asociado a explorar la potencialidad del cuerpo, sus márgenes perceptivos y de estados de conciencia, y a estudiar la corporalidad como un sistema en construcción, abierto, dinámico, múltiple, difuso, afectivo, relacional, poroso, que está transitando constantemente por zonas de ambigüedad, indefinición y resignificación. En el último tiempo me interesa indagar más y más en la relación entre las frecuencias sonoras y su efecto sobre la composición corporal y su experiencia perceptiva.

En col·laboració amb La Visiva i BIDE

El laboratori que conclou aquest 23 de novembre amb la presentació oberta s'ha dut a terme a La Visiva del 14 de novembre al mateix dia 23

Espai LA VISIVA / Entrada gratuïta

Dijous 24 de novembre

CLÀUDIA PAGÈS + ANTO RODRÍGUEZ

Cruzados

A partir de l'aproximació entre A i B neix una tercera dimensió: C, que apareix i transforma al seu torn tant a A com a B i produeix així un desplaçament i genera una nova possibilitat. En aquest desplaçament i en aquest nou risc és on situem el focus de la trobada entre l'Anto Rodríguez i la Claudia Pagès i propiciem un espai de mobilització on el creador tingui la possibilitat de sacsejar allò que més l'identifica.

Claudia Pagès (1990). Vivo y trabajo entre Barcelona y Amsterdam. Mi trabajo juega con las tecnologías del cuerpo, así como estudiando las formas en que los cuerpos, la economía y el amor están interconectados. Creando textos y organizando palabras, trabajo en publicaciones, música, performance y objetos para investigar cómo el habla, el cantar y la palabra hablada emergen entre órganos de comunidades y espacios de trabajo.

Soy licenciada en Bellas Artes por la Universidad de Barcelona y tengo un MFA en Sandberg Instituut. He enseñado mi trabajo en diferentes sitios así como en P // AKT (Amsterdam), Rongwrong (Amsterdam), RAI10 / Arthena fundación (Düsseldorf), MACBA (Barcelona), La Casa Encendida (Madrid), Moderna Museet (Estocolmo). En 2016-2017 he recibido la beca Mondriaan Fonds Jong Talents.

Proyecto de encuentro, experimentación y cruce entre artistas que habitan diferentes territorios, comisariado por La Poderosa.

En un momento en el que los festivales y teatros buscan productos o artistas **marca** queremos invitarlos a des-marcarnos, a poner en común, a des-autorizarnos y a des – identificarnos. Nuestro deseo: abrir canales de comunicación, contaminarse los unos a los otros, mezclarse, provocar terceros inesperados, enriquecer relaciones, intercambiar conocimiento, mirar las cosas desde la diferencia y sugerir otra velocidad de los acontecimientos que se rija menos por las leyes del mercado y más por las necesidades del propio proceso en los encuentros.

Este proyecto incluye tres encuentros con 6 artistas diferentes (Mónica Valenciano y Patricia Caballero, Anto Rodríguez y Claudia Pagès, Pablo Gisbert y Juan Navarro) que a se cruzarán a lo largo de 10 días y cuyo proceso se mostrará en un formato libre.

Anto Rodríguez (Mieres, Asturias, 1986) Empecé muy pequeño a formarme en la práctica y teoría de las artes escénicas contemporáneas y ahora me dedico a la investigación, creación y acompañamiento de procesos en diferentes contextos. Aunque la mayoría de mi trabajo se centra en la escena, hace unos tres años estrené una película, 'Frankenstein' (Mejor largometraje asturiano de la 51 edición del Festival Internacional de Cine de Gijón). En teatros, canté coplas en 'Lo otro: el concierto' y puse cosas juntas en 'Mamá Patria'. Actualmente trabajo como contratado pre-doctoral del proyecto de investigación 'Teatralidades Disidentes' de la UCLM (Financiado por el MINECO) y soy secretario de la asociación de investigadores y creadores en artes escénicas Artea.

Actualmente mi cabeza y mi cuerpo están liados con los formatos sobre la escritura escénica autobiográfica expandida, la generación de dispositivos de escritura artística y teórica y los sistemas de representación en el arte y los medios de comunicación. Entre mis últimas obras se encuentran los experimentos audiovisuales 'Inventario no1: calle' y 'Videoautobioclip' y las piezas escénicas 'La salita', 'Los libros' y 'Vinilismos'. También escribo periódicamente en el portal de artes escénicas www.tea-tron.com. He colaborado con artistas como Denooijer, Amalia Fernández, María Jerez o Juan Dominguez. Y para contar algo más de mi está la web <http://antorodriguez.com> o mi cuenta de instagram (donde salgo con el torso desnudo en unas cuantas fotos que, curiosamente, son las que más likes tienen).

En col·laboració amb La Poderosa

LA PODEROSA / A les 18:30 h / Preu 5 €

Divendres 25 de novembre i del 28 de novembre al 2 de desembre

SUSANA

S U S A N A és un joc de taula.

Per començar a jugar es formula una pregunta en relació a un tema. En el camp d'interès que genera aquesta pregunta principal s'hi creuen tot tipus de qüestions sorgides de les cartes que surten a cada tirada i que es relacionen amb les categories del taulell.

Hi ha quelcom preeminent en la nostra manera de formar un discurs que dificulta de vegades pensar lliurement i que el joc vol eludir. S U S A N A és una manera de baixar les idees i barrejar-les. És una eina per a començar a parlar de coses que no havíem considerat fins el moment.

S U S A N A és una forma de generar saber a través de la conversa, no a través d'un coneixement après i una teoria preconceptualitzada. Seria així una mena de maièutica lliure de mestre o que desplaça el mestre a la figura de les cartes. La qüestió principal queda al centre i a partir d'ella cada participant de la partida és una font de recursos per al diàleg.

Presentació personal

S U S A N A ha estat desenvolupat inicialment per Aimar Pérez Galí, Clara Tena, Carme Torrent i Mar Medina en residència en el Centre Centre Choreographique National Rubaix Nord-Pas de Calais (França) i més tard a El Graner (Barcelona). Ens ha mogut la intenció de crear una investigació en format metodologia/joc que pugui ajudar a pensar i parlar al voltant de pràctiques artístiques, processos creatius o qualsevol qüestió en general. Ens interessa també treballar en un format en codi obert per no capitalitzar el coneixement que aquest joc pugui potenciar. Clara, Mar i Aimar es coneixen de ballar junts, sobretot, però també de compartir interessos i de passar temps pensant, jugant, parlant i creant.

Si vols jugar a S U S A N A tens diferents opcions:

- Demanar cita prèvia amb l'equip de S U S A N A a hola.susana.club@gmail.com, concertant dia i hora per una partida a l'espai SUSANA*.
- Adreçar-te sense cita prèvia a l'espai S U S A N A on trobaràs disponible una taula amb un exemplar del joc (mínim 2 jugadors).
- Descarregar-te S U S A N A a la web www.susana.club i jugar on tu vulguis.

Espai SUSANA: Cafeteria de l'Institut del Teatre / D'11h a 13h i de 16h a 18h / Preu gratuït / Durada 60' aprox. per partida

Divendres 25 de novembre

CRIS BLANCO

Divendres amb... Cris Blanco

Els "Divendres amb..." són trobades amb artistes i col·lectius que actualment són una referència en el seu àmbit perquè presentin els seus treballs i el seu recorregut artístic en un format amè, divertit i proper. Al CaixaForum, la idea és generar un espai de trobada entre creadors i públic on es comparteixin d'una manera informal i còmplice, detalls del procés de creació i la seva trajectòria.

Presentació personal

...le miré fijamente a los ojos y le dije " bueno, yo inglés hablo regular... pero lo puedo hacer con subtítulos en la pared, entre el extintor con el que bailo el tango y la señal de salida", y así hice mi primer bolo en Ginebra, con 40 de fiebre. Dormíamos en una casa okupa ligada al festival Particules que creo que ya no existe, esto era en 2004. Yo, que soy del Barrio de Peña Grande y que iba para peluquera no imaginaba que ese primer solo me llevaría a otras tantas ciudades lejanas como Seúl o Budapest. Ni que trabajaría en Rio de Janeiro y Lisboa con una coreógrafa brasilera en una pieza que no existía, que cuando entrabas a verla ya se había acabado y yo te contaba lo que recordaba de ella, y que luego en 2010 intentaría tele-transportar al público de un pueblo de Girona (Pontós, en el añorado festival Mapa...) y a un gallego con éxito! Ese año me cloné, le escribí una canción de amor a un robot y me volví una científica de poca monta, y luego en 2014 una cineasta de poca monta pero con muchos cacharros y flexos y sets de cartón y tela, y antes estuve unos años jugando con tres chicas a la realidad y la ficción, y había casas encantadas con cosas que se mueven solas en el teatro y hace poco nos metimos 6 personas a pensar como hacer un ordenador en escena. La idea debe venir por pasar tanto tiempo estos años delante del ordenador, aprendiendo casi todo en Internet.. me acuerdo una vez que mientras fumaba en un camerino...

En col·laboració amb Obra Social "la Caixa"

CAIXAFORUM / A les 20 h / Preu 4€ (placés limitades) (50% de descompte per clients de CaixaBank)

Dissabte 26 de novembre

Carta Blanca a LUIS GARAY

El límite del presente I

Em pregunto què passa si algú navega per Internet mentre "es mou". A partir d'aquest experiment simple i potser obvi vull indagar sobre la paradoxa de la desmaterialització-materialització del cos en relació als nostres dispositius. La idea de "cos" i de "mòbil" són idees inseparables. Parlem de "cossos", però quins cossos? Els nostres cossos estan explotats.

Presentació personal

Me interesa el hecho de observar, la ocularidad y las políticas de la mirada. También me interesan los estados alcanzados en el deporte, clubbing, la meditación y el ejercicio. Estados entre la vigilia, el sueño, la hiper consciencia y lo inconsciente. Esta tensión entre lo visible y lo no visible me seduce. Presento esas actividades ante preguntas de orden filosófico (ej. ¿dónde estoy cuando danzo?) y la búsqueda de estados "primordiales".

Uno de mis intereses en las últimas obras ha sido trabajar con la idea de "ambiente" -más que de "instalación"- . Helena Katz y Christine Greiner, teóricas Brasileñas, han hecho una propuesta y una serie de preguntas sumamente importantes en relación a nuestra interdependencia con el ambiente. Al afirmar que no hay cuerpo sin ambiente y no hay ambiente sin cuerpo (Corpomedia) ellas proponen nuevos conceptos para discutir la interdependencia entre cultura y biología. Así, en los últimos trabajos, he creado ambientes en donde el comportamiento del público es incluido como una experiencia de danza.

Sala HIROSHIMA / A les 20 h / Preu 10 €

Diumenge 27 de novembre i del 28 al 30 de novembre

Taller amb LUIS GARAY

El límite del presente II

Avui en dia el temps està colonitzat. L'objectiu d'aquest taller de 4 dies és aproximar els participants a l'univers conceptual i formal de les meves darreres obres. Els eixos conceptuals d'aquestes obres han estat: la idea d'*híper presència* i d'absència, la idea de fer elàstic el temps, d'experimentar estats que són cantells entre la vigília i l'inconscient, que no són ni joc però tampoc són feina. Estats que no tenen sentit però que tenen el potencial d'atemptar contra el sentit.

Durant el taller realitzarem meditacions en moviment, experiències d'extrema velocitat i extrema quietud i animisme. Intentarem compartir pensaments en un ambient de reflexió i experimentació. Llegirem textos breus d'autors com Sloterdijk (*El extrañamiento del mundo*), Perniola (*El sex-appeal de lo inorgánico*), Mark Fisher (*Deluze y la Brujería*) y Buyung Chul Han (*La sociedad del cansancio*), textos que sota el meu parer giren al voltant de la idea de tornar a estats "primordials", de trencar amb la forma "humana" i de re-visitat l'antropocentrisme que regna en la nostra cultura occidental fins a dia d'avui.

En col·laboració amb Hiroshima

Graner / El 27 de nov de 10h a 13:30h i del 28 al 30 de nov de 18h a 21:30h / Total 14 hores / Preu 30€

Dimarts 29 de novembre

HERMAN BASHIRON

Seminari sobre Mobilitat en Procés / Mobilitat és Procés

Una trobada, dos punts de partida i una sèrie de converses i mirades entre creadors i professionals de la cultura que finalitzen en una anàlisi dels diferents aspectes de la mobilitat contemporània.

Mobilitat en Procés

La mobilitat en el sector artístic i cultura està en ple apogeu. D'on prové? En quina direcció transita? Quins en són els seus processos, avantatges, inconvenients i necessitats? Una constel·lació d'actors, models i estratègies – des del que és individual al col·lectiu, des d'Amèrica Llatina fins a l'Àsia – dibuixen un mapa de mobilitat complex i en constant evolució que ha caracteritzat i està caracteritzant un canvi de paradigma en la creativitat, en la comunicació i en les maneres de treballar i col·laborar en el context actual artístic i cultural.

Un tema, el de la mobilitat, que a més a més de la seva capacitat i transcendència creativa i de coneixement, té un reflex polític, econòmic, social i de cooperació que involucra agents molt heterogenis units per la qüestió de la internacionalització.

Després de tant moviment i desplaçament es fa necessari construir un punt de trobada i un moment de respir per examinar i valorar aquest *procedir* i *caminar* de la mobilitat contemporània.

Mobilitat és Procés

Entendre la mobilitat des d'un altre lloc, allunyar-nos de la teoria, del formulari, de l'informe i del resultat final. Apreciar i contemplar la mobilitat des de la pràctica; pensar i analitzar la mobilitat com a procés, visió i experiència més enllà de l'obra, del resultat, de la producció, de *l'objecte a presentar*. Pràctiques de co-creació, processos de transformació, inspiració, nous aprenentatges, compartir camins, obstacles per superar, imaginar connexions, projectes futurs i l'emergència de mapes mòbils on es van creant xarxes afectives, de coneixement i de cooperació... són alguns conceptes clau d'aquesta sessió.

En definitiva: l'important és el viatge, no l'arribada.

Presentació personal

Recorro transversalmente el mundo académico, el de la investigación, de la escritura, de la edición, de la gestión y del comisariado. Las diferentes cuestiones relacionadas con la movilidad cultural y artística, así como las temáticas del viaje, de la interculturalidad, de la participación, de la cooperación cultural internacional, de la convivencia y de la empatía, son las que despiertan mis actuales intereses. Colaboro con diferentes proyectos, plataformas e instituciones internacionales.

Mercat de les Flors / De 16h a 20h. / Preu 12 €

Dimecres 30 de novembre

DOCTOR ALONSO - TOMÀS ARAGAY I SOFIA ASENCIO

Laboratori: *El desenterrador*

Els Doctor Alonso hem decidit desenterrar paraules en sentit real i figurat perquè:

Quan fas un forat estàs creant també una muntanya al costat

No ens interessa fer un forat per trobar una paraula fòssil.

El que ens interessa és el moviment que hi ha en el fet de fer-ho, el moviment físic i mental que significa excavar i remoure la terra.

Convocar el pensament a través del moviment.

Moure i pensar des del singular i el contingent. Posar a examen allò universal i el que donem per ben sabut.

El procés de cristal·lització d'un concepte només pot ser col·lectiu i ha de passar la prova de la transmissió. Ha de servir, utilitzar-se, dir-se.

Quan apareguin a la superfície els nostres nous-vells mots sense dubtar-ho hi haurà una nova posada en escena, una adequació amb el present que ens forçarà a re-enfocar la mirada, a tensar per de poder relaxar de nou.

Laboratori realitzat per Tomàs Aragay i Sofia Asencio.

En la primera fase del projecte en Tomàs i la Sofia van col·laborar amb: Silvia Zayas, Jaime Conde, Bárbara Sánchez i Jordi Claramonte.

Mercat de les Flors / A les 18h / Activitat gratuïta

De l'1 al 3 de desembre

FERNANDO GARCÍA

Laboratori de metodologies pràctiques. Cogestió en els nous espais culturals: casos i estratègies de futur

Som part de moltes xarxes i territoris, d'una topologia complexa d'espais culturals independents que s'atreveixen a actuar en els múltiples contextos d'austeritat que ens toca viure i que incideixen en la realitat des del compromís. Espais en construcció i re-significació permanent, que qüestionen les estructures físiques i les organitzacions dels poders públics, tot sovint encarcerades.

Amb l'ús d'estratègies de continuïtat i visions compartides i projectives, aconseguim reunir als artistes i als gestors compromesos amb una cultura de futur, que dialoga i col·labora, que proposa i que és visionària. Un tercer sector viu i vital que configura nous territoris físics i virtuals i que experimenta amb tecnologies socials renovades i relacions para-diplomàtiques. Som espais mediadors i activistes, autogestionats i horitzontals, articuladors i contextualitzats, que dinamitzem el patrimoni, re-signifiquem la interdependència i fomentem l'exercici de la

ciutadania, de l'intercanvi, de la construcció d'intel·ligència col·lectiva visualitzant i proposant maneres refrescants d'ésser en el món.

Així, des d'una mirada enfocada en tres aspectes clau (posicionament davant la crisi, lògiques irrenunciables i propostes creatives) de diferents espais i organitzacions que podrien representar-les totes, posarem en comú noves maneres d'organització, de sostenibilitat, de comunicació, de formació, d'incidència i circulació. Des d'experiències pròpies, estudis de casos concrets i dinàmiques participatives, que ens ajudin a repensar i dissenyar els nostres marcs d'acció des d'una lectura adequada al temps i a l'espai en el qual ens trobem...

Presentació personal

Soy Fernando García. Tengo doble nacionalidad, boliviana (por elección) y española (por nacimiento), y me realizo feliz y apasionadamente pluriempleado como artista visual, arquitecto, gestor cultural y profesor universitario en diversos territorios de Iberoamérica, donde además pude estudiar Artes Visuales, Arquitectura, Restauración, Gestión Cultural. Planificación de Proyectos, Didáctica, Historia... Todos esos intereses aparentemente dispersos fueron encajando al especializarme más en Cultura y Desarrollo, y sobre todo en Gestión y Dinamización del Patrimonio Cultural.

A día de hoy soy Director Ejecutivo del [mARTadero](http://www.martadero.org), un proyecto-sueño integral y multidimensional, autogestionado y asambleario, enfocado en la transformación social, concebido como vivero de las artes y ubicado en Cochabamba, Bolivia (www.martadero.org). Soy por ello un entusiasta de los espacios culturales gestionados por organizaciones de la sociedad civil, que constituyen una de mis líneas principales de interés y estudio.

Al Mercat de les Flors / De 9h a 14h / Preu 35€

ESPAI NYAM NYAM

Todo lo que me gusta es ilegal, inmoral o engorda

APPRAISERS - Quim Bigas i Raquel Tomàs

Dijous 24 de novembre a les 14h / Espai Nyamnyam / Preu 12€ (inclou dinar)

Vermut amb NyamNyam i Ok Confiance (Anne Lise le Gac i Elise Carron)

Dissabte 26 de novembre a les 13h / Espai Nyamnyam / Preu gratuït

Todo lo que me gusta es ilegal, inmoral o engorda és un cicle d'intervencions que va néixer el 2012 i que s'esdevé durant sis mesos cada any. Nyamnyam proposa a un creador/a o col·lectiu que es vinculi a l'espai de manera mensual (amb quatre sessions a l'hora de dinar obertes al públic) amb la finalitat de desenvolupar i articular el seu treball de manera transversal. Nyamnyam no només vol mostrar el treball de cada convidat/da sinó que planteja una col·laboració que - sense la intenció de portar al terreny culinari la seva pràctica - pretén crear un marc d'execució i de mostra i obre un possible nou canal d'exhibició i reflexió sobre el seu treball.

La finalitat genèrica del cicle és apropar el treball de cada creador/artista al públic, no des de la perspectiva de l'obra acabada, com podria donar-se en un teatre, sala d'exposicions, etc. sinó des de fer visible i comprensible el procés de creació. Així, es genera un marc de diàleg entre l'artista - molt acostumat a haver de generar dispositius acabats i presentar-los com accions definitives sense marge d'error- i el públic, que pot observar o comentar la proposta durant un dinar, un marc simple i que crea vincles.

Durant el SÀLMON< *Todo lo que me gusta es ilegal, inmoral o engorda* es desenvolupa com un futurible de la nostra propera temporada 2017: un dinar amb en Quim Bigas juntament amb la Raquel Tomàs dins del projecte APPRAISERS i una conversa oberta en format vermut amb el festival OK Confiance de Marsella.

APPRAISERS - Quim Bigas i Raquel Tomàs

El projecte APPRAISERS explora la ramificació de formats, conceptes i metodologies relacionades amb la informació i amb les dades en temps real a través de diferents estètiques de

producció. Per fer-ho, navega amb la idea del cos com a arxiu o canal informatiu, com a reflex del consum i del procés d'etiquetatge. Simultàniament és una pràctica coreogràfica aplicable a molts camps que està preparada per ser compartida en qualsevol moment. A través del desenvolupament d'habilitats i regles, *APPRAISERS* pretén donar visibilitat a allò present, així com potenciar la idea que som "creadors de la nostra pròpia realitat".

Ok Confiance - Anne Lise le Gac i Elise Carron

Fa UN ANY i MIG que OKAY CONFIANCE existeix.

OKAY CONFIANCE no és un col·lectiu, tampoc és una peça, és una UNIO TEMPORAL de persones que comparteixen unes quantes VISIONS DE MANERES DE FER, i això es veu en el marc d'una NIT DE PERFORMANCE.

Té la base a Marsella, però està concebut per viatjar i per compartir aquest procés al llarg del viatge.

Bàsicament, això és el que passarà aquí a Barcelona gràcies a la invitació de NYAMNYAM al Festival SÂLMON<.

Venim per parlar i per obrir les nostres ments a un espectre fet al 100% de CONFIANÇA.

Les converses amb NYAMNYAM crearan un territori comú efímer, per tal que puguem conservar en fred i en calent les respostes potencials a la pregunta EI! COM HO FEU AIXÒ?

Diguem que volem que aquesta conversa sigui una pràctica constructiva: APRENDRE MENTRE PARLEM.

En col·laboració amb nyamnyam

Divendres 2 de desembre

Presentació dels llibres *Cuerpos Achorados* i *Escena expandida. Teatralidades del s XXI*

Presentació personal Javier Vaquero, coordinador de la publicació *Cuerpos Achorados*

He trabajado como intérprete con diferentes creadores y desde hace años desarrollo mi propio trabajo como coreógrafo con proyectos como Declarando Amor, Danzas Primitivas, Saturno y el salón de espejos, Lógica de la representación y otros; y ejerzo como pedagogo en diferentes centros tanto en España como en Latinoamérica. Soy miembro fundador de Espacio Práctico (Barcelona) y he formado parte del colectivo A R T A S, encargado de dirigir el espacio de creación y agitación cultural La Poderosa (Barcelona).

En los últimos años viví en Lima (Perú) donde trabajé como docente de la carrera de danza de la Pontificia Universidad Católica del Perú. Y posteriormente viví en Bogotá (Colombia) donde cursé la Maestría en Teatro y Artes Vivas impartida por la Universidad Nacional de Colombia y donde también fui docente de danza en la Carrera de Artes Escénicas de la Universidad Javeriana. En la actualidad resido en España donde sigo desarrollando mi carrera desde la creación, investigación, pedagogía, interpretación y gestión en danza.

Text sobre *Cuerpos Achorados*

Cuerpos Achorados neix com una evolució i una resposta al cicle *Charlas sobre danza contemporánea y cuerpos en movimiento* que es va portar a terme el juliol de 2015 al Centro Cultural de España de Lima. En aquest cicle hi van participar diferents ponents que van exposar referents i conceptes al voltant de la dansa per posar-los a disposició del públic assistent i tractar de generar així un diàleg i una discussió col·lectiva.

La publicació realitzada a partir de les xerrades, més enllà de ser una memòria del cicle és un conjunt de diàlegs entre els ponents i altres persones amb les que volíem establir un diàleg per repensar amb més profunditat les xerrades i posar-les en relació amb els nostres contextos i obrir la possibilitat de detonar certes preguntes. Seria alguna cosa semblant a una "meta-xerrada" de les xerrades originals, en aquest cas editades en paper i que donen com a resultat aquest llibre.

Els quatre eixos de debat que apareixen al llibre i que corresponen a les quatre xerrades són: “Dansa i feminismes”, “Dansa postmoderna i conceptual als E.E.U.U. i a Europa”, “Història de la dansa moderna i contemporània al Perú” i “Discursos del cos occidental”. Hi escriuen: Ana Bustinduy, Elisa Fuenzalida, Pachi Valle Riestra, Luis Valdivia, Carlos María Romero (Atabey), Carla Coronado, Luz Gutiérrez i Javier Vaquero.

Presentació personal Rubén Ortiz, autor de “Escena expandida. Teatralidades del s.XXI”

Soy director, investigador y pedagogo teatral, miembro del colectivo La Comedia Humana; investigador del CITRU; coordinador académico del Diplomado Transversales; profesor de la maestría en dirección de escena de la ENAT; y colaborador de las revistas de arte contemporáneo La tempestad y Registro. He realizado más de 30 trabajos escénicos en México y otros países, en las cuales he recorrido un amplio espectro de estilos escénicos. Con el laboratorio social La comuna he trabajado en Iztacalco, Tlalpan, Tlatelolco, Guadalajara, Tampico, Hidalgo y Pamplona, España.

He impartido conferencias, seminarios, talleres y laboratorios de creación escénica en diversas ciudades del país y el extranjero. Asimismo, he escrito artículos y ensayos sobre teatro en revistas y suplementos culturales de México, Alemania, Argentina, España y Ecuador. He escrito, entre otros, el libro Escena expandida. Teatralidades del siglo XXI (Citrú/INBA, 2016).

Text sobre Escena expandida. Teatralidades del s. XXI

Per “escena expandida” entenem aquelles teatralitats del nou segle que desborden la forma històrica que coneixem com a “posada en escena”. Es tracta d’esdeveniments escènics que, ja sigui dins o fora dels espais teatrals, han desplaçat les jerarquies i les maneres de fer teatre. La seva emergència correspon a impulsos històrics i també a les formes artístiques en general i al teatre en particular.

L’objectiu del llibre és desplegar conceptes per a la seva comprensió. A través d’exemples d’agrupacions contemporànies es revisen conceptes manllevats d’altres àrees artístiques o del coneixement social, per analitzar-ne les formacions escèniques.

Mercat de les Flors / A les 18 h / Gratuït

Obertura al públic 3 de desembre

NORBERTO LLOPIS

El Capitalista. Residència de creació de Norberto Llopis i Paz Rojo

-¿Soy “Don Quijote”? ¿soy “Don Quijote” un poco “El idiota”?, ¿soy “Don Quijote”, “El idiota”, “El Capitalista”?

Gilles Deleuze en el seu llibre *Què és la filosofia?* escriu sobre els personatges conceptuals. Un personatge conceptual no és un tipus psico-social, sinó que és més aviat una manera d’apropar-se a la perspectiva en el pensament (per simplificar). Deleuze escriu sobre el personatge conceptual de *L’idiota* de Dostoyevski gairebé com un paradigma de la filosofia moderna com un subjecte indiferent. Això em va fer pensar en un altre personatge *Don Quijote*, el personatge de la representació compulsiva que també em sembla rellevant i efectiva a dia d’avui. Em preguntava si es podria definir com a personatge conceptual el tipus psico-social d’*El Capitalista*. Quina seria l’epilèpsia d’*El Capitalista*? Quina seria la il·lusió, la bogeria del capitalista?

-El capitalista piensa-, -El capitalista dice-, -El capitalista hace-, -El capitalista baila-, -El capitalista desea-...

En aquest projecte m’agradaria explorar el personatge d’*el capitalista* des dels conceptes de la repetició i la diferència. La qüestió seria: com repeteix *el capitalista*? Com es relaciona *el capitalista* amb la diferència i la repetició? El capitalista és aquella persona que escolta les intencions, que escolta els continguts, però que pensa i actua a través d’algoritmes.

Presentació personal

Paz Rojo se mueve, a veces baila como *El capitalista*. Propone lugares de encuentro donde practicar la coreografía como un problema. Desde 2013 cambió su suerte. Disfruta de un salario mensual de la UNIARTS (Universidad de las Artes de Estocolmo) como candidata a un doctorado. Esta condición de asalariada le permite (aunque no del todo) profundizar en las ideas que la obsesionan desde hace varios años.

Norberto Llopis Segarra también se mueve a veces, como *El capitalista* tiene un especial interés en lo que él llama el espacio signo, toda su práctica artística ha ido enfocada a investigar ese signo que se esconde debajo del espacio y del tiempo. El capitalista es el último signo bajo el cual, junto con Paz Rojo investiga lo que la temporalidad y la espacialidad pueda devolvernos.

Direcció **Norberto Llopis Segarra** / Co-creació, co-interpretació i co-discussió amb **Paz Rojo**
Residència a La Poderosa amb el suport de La Poderosa i el Festival SÀLMON<.

En col·laboració amb La Poderosa

Espai LA PODEROSA / A les 17 h / Preu 5 €

El festival

Organitzen Mercat de les Flors, Graner fàbrica de creació

Col·laboren ICEC Institut Català d'Empreses Culturals; Iberescena; AC/E Acción Cultural Española; Fundació Banc de Sabadell; Institut Ramon Llull; Funarte Fundação Nacional de Artes (Ministeri Cultura Brasil); Aerowaves

Espais còmplices Antic Teatre, La Poderosa, MACBA, CaixaForum, La Visiva, Festival inTacto, MNAC, Sala Hiroshima, Espai10, BIDE, Nyam Nyam

Patrocinador DAM

PREMSA MERCAT DE LES FLORS

MERCÈ ROS

93-256 26 14

mros@mercatflors.cat

www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS

Consorci format per

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració

